

Znak sprawy: DGWiŻS-1.0530.9.2022

Pan
Mirośław Dariusz Drzażdżewski
Starosta
Starostwo Powiatowe
w Giżycku

ZAWIADOMIENIE O SPOSOBIE ZAŁATWIENIA PETYCJI

w odpowiedzi na petycję z dnia 29 kwietnia 2022 r., znak WSO.5511.42022 w sprawie zrzucania nieczystości płynnych przez jednostki pływające po Wielkich Jeziorach Mazurskich przystosowanych do żeglugi na morzu, informuję że Państwa petycja nie zostanie uwzględniona.

UZASADNIENIE

Sprawa odprowadzania ścieków ze statków jest uregulowana zarówno w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2233 z późn. zm.), jak również w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1863 z późn. zm.). Zgodnie z art. 85 ust. 5 ustawy Prawo wodne ścieki ze statku śródlądowego lub morskiego usuwa się do urządzenia odbiorczego na lądzie. Dodatkowo, zgodnie z art. 75 ust. 2 lit. a-e ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne zakazuje się wprowadzania ścieków m.in. do wód:

- powierzchniowych, jeżeli byłoby to sprzeczne z warunkami wynikającymi z istniejących form ochrony przyrody, stref ochrony zwierząt łownych albo ostoi utworzonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a także stref ochronnych ujęć wody ustanowionych na podstawie art. 135 ust. 1 oraz obszarów ochronnych zbiorników wód śródlądowych ustanowionych na podstawie art. 141 ust. 1,
- powierzchniowych w obrębie kąpielisk, miejsc okazjonalnie wykorzystywanych do kąpieli i plaż publicznych nad wodami oraz w odległości mniejszej niż 1 kilometr od ich granic,
- stojących,
- jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny,
- cieków naturalnych oraz kanałów będących dopływami jezior, jeżeli czas dopływu ścieków do jeziora byłby krótszy niż 24 godziny.

Niedopełnienie ww. obowiązku lub złamanie ww. zakazu podlega sankcji określonej w art. 478 ust. 5 i 11 ustawy - Prawo wodne.

Szerzej kwestię ochrony środowiska przez użytkowników statków reguluje art. 47 ustawy o żegludze śródlądowej, zgodnie z którym zabrania się wyrzucania ze statków przedmiotów i wylewania

substancji mogących stanowić przeszkodę lub niebezpieczeństwo dla żeglugi bądź innych użytkowników śródlądowych dróg wodnych albo zanieczyszczać drogę wodną. Szczegółowe regulacje znajdują się w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 21 maja 2003 r. w sprawie warunków gromadzenia, przechowywania i usuwania odpadów i ścieków ze statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. 2003 nr 104 poz. 973). Sankcje za naruszenie powyższych przepisów zawarte są w przepisach karnych ustawy o żegludze śródlądowej, a dokładniej w art. 62 pkt 7 i 9 przedmiotowej ustawy, zgodnie z którym osoba, która wykracza przeciwko przepisom w zakresie ochrony środowiska lub warunków sanitarnych na statkach, podlega karze grzywny.

Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że już obecnie obowiązujące przepisy jednoznacznie zabraniają opróżniania zawartość toalet wprost do wody, a osoba która się tego dopuszcza powinna zostać za to ukarana.

W całej sprawie równie ważny jak przepisy, wydaje się ogólny wzrost świadomości osób uprawiających turystkę wodną przy jednoczesnym braku przyzwolenia społecznego na zanieczyszczanie wód przez innych użytkowników, a także poprawa infrastruktury związanej z uprawianiem żeglarstwa. Już nie tylko na Mazurach, ale w wielu miejscach Polski, wszędzie tam gdzie turystyka wodna zyskuje na znaczeniu, powstaje coraz więcej nowoczesnych marin z pełnym węzłem sanitarnym i miejscem, gdzie można opróżnić zbiornik.

Odnosząc się do kwestii jednostek pływających po Wielkich Jeziorach Mazurskich przystosowanych do żeglugi po morzu a nie po wodach śródlądowych, na wstępie należy podkreślić, że na część jezior wchodzących w skład Wielkich Jezior Mazurskich, na których to głównie odbywa się turystyka wodna, stanowią śródlądowe drogi wodne, tj. wody śródlądowe mogące służyć m.in. żegludowemu wykorzystaniu przez statki. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie klasyfikacji śródlądowych dróg wodnych (Dz.U. z 2002 r. poz. 1170) jeziora te zostały sklasyfikowane jako śródlądowe drogi wodne klasy Ia i II, na których mogą pływać statki o długości odpowiednio do 24 i do 57 metrów. Przedmiotowe rozporządzenie zostało opracowane zgodnie z rezolucją Europejskiej Konferencji Ministrów Transportu (EKMT) nr 92/2, które dało podwaliny klasyfikacji śródlądowych dróg wodnych. Zgodnie z ww. aktami prawnymi, na potrzeby klasyfikacji śródlądowych dróg wodnych, należy się posługiwać parametrami eksploatacyjnymi statków odnoszącymi się do długości, szerokości, zanurzenia i ładowności, nie zaś do ogólnego stwierdzenia, że dana jednostka jest nieprzystosowana do pływania po wodach śródlądowych. W świetle powyższego stwierdzenie, że po Wielkich Jeziorach Mazurskich pływają statki nieprzystosowane do pływania po wodach śródlądowych jest niezgodne z przywołanymi źródłami prawa.

Zgodnie z art. 27 ustawy o żegludze śródlądowej statek może być używany w żegludze śródlądowej, jeżeli odpowiada wymaganiom bezpieczeństwa w zakresie:

- 1) budowy, jego stałych urządzeń i wyposażenia;
- 2) właściwości manewrowych;
- 3) ochrony wód, powietrza lub ochrony przed hałasem;
- 4) warunków sanitarnych oraz bezpieczeństwa i higieny pracy;
- 5) składu i kwalifikacji załogi.

Dodatkowo, statki przeznaczone do uprawiania sportu i rekreacji mogą być udostępniane na rynku lub oddawane do użytku wyłącznie jeżeli nie zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób, mieniu ani środowisku. Ponadto jednostki te powinny być właściwie utrzymywane i używane zgodnie z przeznaczeniem, spełniając wymagania Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/53/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie rekreacyjnych jednostek pływających i skuterów wodnych i uchylającej dyrektywę 94/25/WE.

Podkreślić należy, że znaczną część jachtów motorowych stanowią jachty komercyjne, które zgodnie z art. 34i oraz 34j podlegają obowiązkowi przeglądów technicznych oraz posiadania dokumentu bezpieczeństwa, jeżeli ich długość przekracza 7,5 m lub są wyposażone w napęd mechaniczny o mocy silnika przekraczającej 15 kW. Podmiot przeprowadzający przegląd techniczny statku wydaje dokument z przeglądu technicznego, w którym stwierdza, czy statek spełnia wymagania bezpieczeństwa w zakresie budowy statku, jego stałych urządzeń, wyposażenia, właściwości manewrowych, ochrony wód, powietrza lub ochrony przed hałasem. Regulacja ta weszła w życie 1 sierpnia 2020 r., na mocy zmian wprowadzonych ustawą z dnia 12 kwietnia 2018 r. o rejestracji jachtów i innych jednostek pływających o długości do 24 m (Dz.U. z 2020 r. poz. 1500). Dodatkowo aktem tym jednoznacznie unormowano, że armator statku zwolnionego z obowiązku przeglądu technicznego, jest zobowiązany utrzymywać statek w stanie technicznym zapewniającym bezpieczeństwo żeglugi.

Szczegółowo kwestię wymagań technicznych i wyposażenia reguluje rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 5 listopada 2010 r. w sprawie wymagań technicznych i wyposażenia statków żeglugi śródlądowej oraz upoważniania podmiotów do wykonywania przeglądów technicznych statków (Dz.U. Nr 216, poz. 1423).

Zgodnie z § 3 przedmiotowego rozporządzenia statek spełnia wymagania techniczne stanu bezpieczeństwa, jeżeli odpowiada wymaganiom określonym w rozporządzeniu oraz w przepisach technicznych podmiotów upoważnionych do wykonywania przeglądów technicznych statków w zakresie:

- 1) konstrukcji kadłuba;
- 2) urządzeń sterowych;
- 3) urządzeń kotwicznych;
- 4) urządzeń cumowniczych, holowniczych i szczipających;
- 5) stateczności, niezatapialności i wolnej burty;
- 6) urządzeń maszynowych;
- 7) wałów napędowych i pędników;
- 8) zbiorników ciśnieniowych;
- 9) instalacji rurociągów;
- 10) urządzeń elektrycznych i automatyzacji;
- 11) ochrony przeciwpożarowej;
- 12) urządzeń przeładunkowych i dźwigowych;
- 13) **urządzeń zapobiegających zanieczyszczeniu środowiska i emisji hałasu;**
- 14) właściwości manewrowych statku.

Urządzenia zapobiegające zanieczyszczeniu są objęte wymaganiami technicznymi statków, a także poddawane przeglądom, w przypadku statków podlegających takiemu obowiązkowi.

Należy również zauważyć, że kwestię zakazu zanieczyszczeń dróg wodnych reguluje rozporządzenie ministra infrastruktury w sprawie przepisów żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych z dnia 28 kwietnia 2003 r. (Dz.U. Nr 212, poz. 2072), w którym w § 1.15 zabrania się dokonywania czynności określonych w art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, a w szczególności zabrania się wprowadzania lub dopuszczania do wycieku do drogi wodnej substancji ropopochodnych, a także w przypadku wprowadzenia przez inne statki, materiały pływające i obiekty pływające lub zauważenia obecności na drodze wodnej przedmiotów lub substancji określonych w ust. 1 należy niezwłocznie powiadomić straż pożarną i administrację drogi wodnej. Należy podkreślić, że przepisy regulujące kwestię zakazu zanieczyszczeń dróg wodnych dotyczą zarówno statków śródlądowych, jak i statków morskich. Sankcje za naruszenie powyższych przepisów zawarte są w przepisach karnych ustawy o żegludze śródlądowej, a dokładniej w art. 62 pkt 7 i 9 przedmiotowej ustawy, zgodnie z którym osoba, która wykracza przeciwko przepisom w zakresie ochrony środowiska lub warunków sanitarnych na statkach podlega karze grzywny.

Mając na względzie powyższe należy jednoznacznie wskazać, że polski system prawny regulujący kwestię uprawiania turystyki wodnej na jachtach motorowych jest kompletny i nie wymaga zmian bądź też uzupełnienia.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 870), sposób załatwienia petycji nie może być przedmiotem skargi.

Z upoważnienia Ministra

Dokument podpisany elektronicznie przez:

Małgorzata Bogucka-Szymalska

Zastępca Dyrektora Departamentu Gospodarki Wodnej
i Żeglugi Śródlądowej

Do Wiadomości:

1. A/a.